

The white of the mist

to paint as abstract

Mist, cluster of droplets suspended in the air, masking in a more or less opaque manner, the sky, the surface of the soil or waters.¹

From a certain distance, a set of fragments all together on a wall, a sea of details, a particular fog that bursts and diffracts on a single plane and at the same time, in simultaneous reading, a collection of windows and screens of paintings.

Closer, taken one by one, in an experience of lone and subtracted vision, keys and furrows, the textured topographies whose quasi-geographical arrangements, maps and planispheres with complex interlacing, describe strange timeless samples, in matter.

Halfway, miraculous, a subject imprints itself to the eye and tells his vernacular off-screen. The framing, scholar and playful, labile to tease the edges, develops a mysterious melody. And from the mist comes to light, by an effect of complete analogy, the origin of what is painted on the canvas.

Such would be the atmospheric mechanics of Mireille Blanc's works, whose practice, so precise and selective in capture and re-reading, would reveal monads in strips, crystallized capsules, reveries in which the fragment seems to display the knowledge and language of the world itself. Knowingly, the painter activates a mechanical look by this skilful game of unctuous paste traces, tactile pictorial textures. As closely as possible, the reality.

First, push a corner², and then make the spring spring**.

What presides over the painted image is first of all a withdrawal, the choice of a snapshot, an eager pause, the extraction of a situation punctured by the fleeting. This selective frame, truncates, crops, excludes to tighten the thick and the tangible in the field of visible. The plot of the plan is then constituted of this failure and the active suspension that Mireille Blanc decides to operate. Ab - stract - that is, subtract, take out of the primary source. The strangeness of the painting remains in this emergence, appearances and faults, as all the evidence declared was masking the rest by pronouncing itself, and acting as a collage without support, strangely turned on itself.

The source of these primary images is a photographic iconography of the close diversity, of the plurality of the qualities of existence, certainly of the daily life as well, not as naive eulogy but as an organized and energetic cadence of the matters that hold together, a being, sensitive and powerful.

Each photograph, the other collection of Mireille Blanc, as warburgian as it gets, is this infinite source, a plastic youth, who, past the puzzle of a turning edge, gives birth to the subject and develops the eternal question of the precision of representation. The painting of Mireille Blanc is the fulfillment of this aporia.

In the same way, the drawing in charcoal, another black haze on a layer, in its exact materiality, sets out his project - based on the photographic moment and its precise fragments - the work

¹Source CNTRL

²Source CNTRL (...) Outil en fer ou en bois très dur, en forme de prisme triangulaire et servant à fendre les troncs d'arbre dans le sens de la longueur. (...) *Par métaphore : Enfoncer un coin.* Introduire un élément de division entre deux partis, deux personnes.

THE PILL®

defines a filter of vision and pushes the future. The corner pressed here proposes to elucidate by the frame, to capture, to observe the chapters of a pictorial novel. Between Chardin and Tillmans, acknowledging the sensible world by the detail, to question the simple veracity, the abyss which it proposes, its thousand and one pretenses.

Photographic, cinematographic subject and genre, then?

The projection of an image on the canvas mist, support to paint. Figuration that will thicken and become solid, to better abstract and look at the back of the painting: that is to say, the proper materiality. By gently flirting with the melancholy of iconography, bringing the joy of the apparition, the surprise and fallacy of the concrete, the fat, the trivial -all at the same time staying out of identification alone, all against the intimate - the only intimate worthwhile here will be the excitement of this mode of appearance. The spectacular experience of this pictorial projection of images on the surface of the canvas is an achronic provocation without ellipse. The nose in the material, from one filter to another is constructed as it abstracts the possible image of a contact with the real, adventurous.

Spring for boarding.

Past the mist, like the colorful arch that unfolds in a rainy sky, like a bridge that links two banks and gives access to the neighboring country, the field of view of Mireille Blanc's paintings is explicit because it is addressed to the viewer from a particular point of view, a magnifying glass rather than a panoramic viewpoint. The pictorial assemblages of colors by plastic layers flatten themselves and fix painted natures, suave and paradoxically raw, ultra sharp though blurred by accumulations. At a fixed magical distance and constantly replayed.

From this state of arranged surfaces, ceramic trinkets, printed textiles and casual wear cloakrooms, labels on notebook and toys are put to the colored whites, at the right distance, that is to say to appear oversized. In full into the fiber, full into the enamel, full into the color and its mess, into sensational and fixed scales. Secretion and treasure.

The flow of these recurring figures, sweat, statuette, album and domestic fragment - without exception - are subject to the scales of the painter and imprint themselves to the canvas outside any logic of format. Whether the painting is physically large or picked up, the painted image does the limit zoom, the last good adjustment, the fine performative tuning, which is the last step before confusion, emptiness or indistinction. The spectrum of colors, the shimmering reflections and the pictorial cream structure an open and long time, without latency. The touch is moving, plural and circumstantial, sometimes a rotating line, a dry droplet, a twisted spot and a stealthy point. Spring of the form, transient.

In hollow, the work of the paintings of Mireille Blanc, like a set behind a window covered with Meudon colorations, contradicts the speed of the digital tense flow, the incontinence of the contemporary image, the emptiness of the framing shows, the false blur and the poverty of the telegenic image enamored of the multiplicity of screens; not responsive.

The painter agitates the kitsch of the imagery of trinkets, of these folklores to slip into these objects of collection detours and counterfeits in order to better structure the great story of her painting, the pleasure of dissolving the real, to find the beautiful in the power of touch, colorful sensations, sort of a pictorial software. By countering the evidences, here every object becomes matter. The paintings of Mireille Blanc are those of splinters and splinters, of light of moments that come to rest with solid mist.

Of matte and brilliant natures, everything suddenly becomes blocks and sheets of matter. Far from digital inconsistency, the hardware of oils and pigments. The thickness of the painted paste fixes the vaporous abstraction. The voluptuousness of the traces leaves in its plenitude the free fields, powdered and vernacular deserts. Boarding. That the constellation of the hanging multiplies. Intense experience, highware.

What is painted then restores the enjoyment of the filters that are added, pleasure of the pictorial layer that gradually dresses the surface of the canvas. Mireille Blanc cancels the artificial sails, the parasitic and transfigured figuration, by matter.

Without ambiguity.

Sis beyazı

soyut resmetmek

Sis, gökyüzünü, toprak veya su yüzeyini az çok mat biçimde maskeleyen, havada asılı damlacık kümeleri.

—

Belli bir mesafeden duvardaki parçalar bütünü, bir detay denizi, tek bir boyutta boşanan ve kırılan muayyen bir sis ve aynı zamanda eşzamanlı bir okumayla, resimlerden oluşan bir pencereler ve ekranlar bütünü.

Daha yakından ayrı ayrı incelendiğinde, tek ve yalınlaştırılmış bir bakış deneyimi içerisinde, anahtarlar ve oluklar, dokulu yüzeyleriyle yarı-coğrafi dizilişleri, karmaşık örgüleriyle haritaları ve düzlemkürelerini tuhaf, zamansız, maddesel örneklerle tarif ediyor.

Ortada, mucizevi şekilde bir özne kendini göze nakşediyor ve görünenin arkasındakini anlatıyor. Tasarım, akli ve oyunbaz, köşeleri kışkırtmakta kararsız, esrarengiz bir melodi yaratıyor. Ve sisten, tam bir andırış etkisiyle, tuvaldeki boyanmış olanın kökeni açığa çıkıyor.

Eserleri böylesi atmosferik teknikler barındıran Mireille Blanc'ın, yakalamada ve analizdeki hassas ve seçici uygulamaları şeritsel zerreler, kristalize kapsüller, tek parçanın tüm dünyanın bilgisini ve dilini sergilediği hülyalar ortaya çıkarıyor. Sanatçı, yağlı katman kalıntıları ve dokunulabilir resimsel dokularla kasten kurduğu hünerli teknikle, mekanik bir görüntü yaratıyor. Ve mümkün olduğunca yakını; gerçekliği.

Önce köşeyi zorla, sonra canlandır.

Resmedilmiş bir görsele öncülük eden ilk şey bir geri çekilme, anlık bir görüntü, hevesli bir duraksama, geçicilik ile delinmiş bir durumun çıkarımı. Seçili bu görüntü, görünenin sahasındaki somut ve belirgini pekiştirmek için bütünden kırıyor, hariç tutuyor. Planın özü, Mireille Blanc'ın kullanmaya karar verdiği bu hatalı görünüm ve askıya alışı üzerinden kuruluyor. Soyutlamak, yani eksiltmek, birincil kaynağı ortadan kaldırmak. Eserin tuhaflığı bu oluşumda yatıyor, görünüm ve kusurlar, tüm kanıtların gösterdiği gibi kendini telaffuz ederek geri kalanları maskeliyor ve tuhaf bir kendine karşı çıkmayla desteksiz bir kolaj görevi üstleniyor.

Bu birincil imgelerin kaynağı, mutlak günlük hayattan ve varlığın niteliklerinin çoğulluğundan türeyen fotoğrafik ikonografinin yakınımızda duran çeşitliliğidir. Mutlak günlük hayatın, saf anış olarak değil, birbirinden ayrılamayan girift meselelerin organize ve faal bir uyumu, hassas ve güçlü bir varlık olarak fotoğrafik resmedilişidir.

Her fotoğraf, Mireille Blanc'ın görünüm koleksiyonunda, özneyi doğuran ve temsildeki hassasiyete ilişkin o ebedi soruyu yaratan, warburgian bir anlayışla, sonsuz birer kaynak, bir plastik gençlik görselliğinde beliriyor. Mireille Blanc'ın resmi, bu çıkmazın tatmini.

THE PILL®

Aynı şekilde, karakalem çizim, bir tabaka üzerinde kara bir pus olarak kati maddeselliğiyle projesini sergiliyor, fotoğrafik anlar ve belli parçalar üzerine kurulu eser bir bakış filtresi tanımlarken geleceğe dayanıyor. Köşe, resimli bir romanın bölümlerini yakalamak, gözlemlemek için çerçeve tarafından açıklamaya teşvik ediyor. Chardin ve Tillmans arasında, ileri sürdüğü dipsiz uçurumu, bin bir türlü hileyi, yalın hakikati sorgulamak için akliselim dünyayı detaylarıyla tanımak.

Fotoğrafik, sinematografik özne ve tür; peki sonra?

Tuval sisinde bir imgenin öngörümü, boyaya bir destek niteliğinde. Soyuttan çıkıp belirgin ve somut hale gelecek şekillendirmeye ulaşmak için resmin arkasına, yani gerçek maddeselliğe bakılmalı. İkonografinin melankolisıyla nazik bir şekilde flört ederek somutluğun sürprizi ve yanılgısının, önemsiz olanın, görünümün keyfine varmak bu noktada değerli tek samimiyet ve bu görünüm biçiminin heyecanı olacaktır. Tuvalin yüzeyinde imgelerin bu resimsel gösteriminin olağanüstü deneyimi eksiltisiz bir akronik dürtü. Materyal, bir filtreden diğerine, gerçek olan ile maceranın arasındaki muhtemel imajın soyutunu sunduğu için vücuda getirilir.

Kanatlandırın bahar

Sisin ardında, yağmurlu göğün altında beliren rengarenk bir kemer, iki nehri bağlayarak komşu ülkeye geçit veren bir köprü gibi Mireille Blanc'ın eserlerindeki bakış açısı da kişiye panoramik bir yolla değil, bir büyüteç gibi belirli bir noktadan hitap ederek yansır. Renklerin plastik tabakalarca resimsel birleşimi kendilerini yassılaştırıp, boyalı mizaçlarını yerleştirirken, hoş ve çelişkili bir biçimde ham, keskin ötesi ancak yığılımlarla bulanıktır. Büyüyü oluşturan o belirli mesafede ve daima tekrarlanan...

Bu düzenlenmiş yüzeylerden, seramik biblolar, basılı dokumalar ve gündelik kıyafet gardıropları, not defterinde ve oyuncaklarda etiketler renklendirilen beyaza belli bir mesafeden bakıldığında olduğundan büyük görünmesi amacıyla konuyor. Elyafın içinde, emayenin içinde, rengin ve karmaşasının tam, sansasyonel ve sabit ölçüklerin içinde. Gizlenmiş ve hazinevari.

Tekerrür eden bu figürlerin, terin, heykelciğin, albümün ve yerli parçanın cereyanı -istisnasız-ressamın ölçüklerine tabi ve kendilerini tuvale herhangi bir mantıksal formatın dışında basıyorlar. Eser fiziksel olarak büyük olsa da olmasa da resim, karışıklıktan, boşluktan veya belirsizlikten bir adım önce, son ince ayarını yapıyor, yakınlaştırıyor. Renk yelpazesi, parıltılı yansımalar ve resimsel krem, gecikme olmadan açık ve uzun bir süre oluşturuyor. Dokunuş hareketli, çoğul ve durumsal, bazen dönen bir çizgi, kuru bir damlacık, bükülmüş bir nokta ve gizli bir nokta. Formun baharı, geçici.

Mireille Blanc'ın eserleri, Meudon renkleriyle kaplı bir pencerenin ardındaki bir set gibi, dijital gerginlik akışının hızına, çağdaş görüntünün duramayışına, çerçeveleme gösterilerinin boşluğuna, sahne bulanıklığına ve ekranların çoğulluğuna hayran telejenik imgenin yetersizliğine büsbütün ters düşüyor; uyumlu değil.

Ressam, resminin olağanüstü hikayesini daha iyi yapılandırmak üzere; gerçekleri çözümlene zevkine ve dokunmanın gücüne ilişkin 'güzel'e ulaşmak üzere, bibloların ve sahte insanların objelerine kayıp, bu folklorların, bu koleksiyon nesnelere ve sahte nesnelere kitsch imgelemine ilişkin bir kışkırtma yapıyor. Dokunma, renkli duygular, adeta resimsel bir yazılım türü bu. Delilleri saydığımızda, burada her nesne madde haline geliyor. Mireille Blanc'ın tabloları, ani sisle hedefine ulaşan anların ışığının parçaları.

Mat ve ışıltılı tabiatların içindeki her şey aniden blok ve kağıt parçalarına dönüşüyor. Dijital tutarsızlıktan uzak, yağlı boyaların ve pigmentlerin birleşimi. Boya katmanının kalınlığı, buğulu soyutluğu sabitliyor. İzlerin şehveti, bereketiyle beraber boş tarlaları ve tozlaşmış yerel çölleri geride bırakıyor. Fezaya karışıyor. Tam bir çoğalan takımyıldızı. Yoğun deneyim, 'highware' (yüksek yazılım).

THE PILL®

Yüzeye boyananlar, nihayetinde, eklenen filtrelerin tadını, tuvalin yüzeyine kademeli olarak giren resimsel tabakanın zevkini geri kazandırıyor. Mireille Blanc yapay yelkenleri, parazitik ve şekli değiştirilmiş figürasyonları madde yoluyla yok ediyor. 'İkililik'e dair muğlaklık olmadan.